

příslušné trestní normy posuzována jako řada samostatných trestných činů v jednom každém případě vždy dokonaných, an týž druh určitého úředního výkonu nevylučuje nikterak opakování téhož trestného činu, a o vnitřní souvislosti oněch různých legalisací nemůže býti řeči.

Čís. 3766.

Katharální zánět (krku) se zvýšenou teplotou může býti neodvratnou překážkou ve smyslu třetího odst. § 427 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Zm I 462/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. května 1929, jímž byl obžalovaný za své nepřítomnosti uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., a věc vrátil soudu první stolice k dalšímu jednání po rozumu § 427 posl. odst. tr. ř.

D ů v o d y:

Obžalovaný, jenž se, byv řádně předvolán, nedostavil k hlavnímu přelíčení, prokázal výsledkem ošetřujícího lékaře MUDr. Arnošta K-e a jeho vysvědčením, že byl v den hlavního přelíčení v ordinaci tohoto lékaře, který na něm shledal katharální zánět (krku) se zvýšenou teplotou a doporučil mu pobyt v místnosti. Poněvadž lékař zároveň nevyloučil možnost, že by obžalovaný cestou do Prahy své onemocnění zhoršil, jest pokládati ono onemocnění za nedvratitelnou překážku po rozumu § 427 posl. odst. tr. ř., která zabránila obžalovanému, by se dostavil k hlavnímu přelíčení. Odůvodněnému odporu (námitkám) bylo proto vyhověti.

Čís. 3767.

Předpisy trestního řádu pro hlavní přelíčení jsou ovládány zásadou ústnosti a bezprostřednosti, jejímž důsledkem jest jednak, že nejen členové nalézacího soudu, nýbrž i strany mohou vyslýchaným osobám dávatí otázky podle § 249 tr. ř., jednak že nalézací soud jest povinen dbáti výjimky z této zásady, stanovené v § 252 tr. ř.

Jde o porušení této zásady (§ 281 čís. 4 tr. ř.), dal-li nalézací soud přes odpor obžalovaného přechází protokol svědka, jehož osobní předvolání k hlavnímu přelíčení státní zástupce v obžalobě navrhoval, avšak, když se svědek nedostavil, navrhl přečtení jeho protokolu.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Zm I 701/29.)